

(continuare din numărul trecut)

În parteneriat cu MAP, ANCMRR a asigurat și asigură, în continuare, rezolvarea unor cerințe concrete și drepturi legale, cum sunt: propuneri la întocmirea de acte normative ce privesc pensionarii militari, propuneri de înaintare în grad a celor ce se disting în activitate, bilete la stațiunile de odihnă și tratament, acces la CAR-urile înființate din inițiativa conducerii centrale și a filialelor, asistență socială/medicală ș.a. Sunt, desigur, și alte probleme ce așteaptă rezolvare. Or, toate aceste deziderate pot fi împlinite prin activitatea membrilor Asociației, a organismelor colective ce sunt alese în fruntea sa. În acest context, este de așteptat ca rezerviștii mai tineri să vină cu un suflu nou, mai dinamic, să participe la acest proces pentru a accelera schimbările benefice pe care le dorim.

ANCMRR – o soluție pentru ridicarea standardului de viață

✎ Colonel (r) Ion JIANU

Veniți, așadar, camarazi mai tineri, cu zestrea de idei și noutate, în rândul ANCMRR, pentru a o întări și a-i conferi continuitate!

Dacă v-ați gândit să vă înscrieți și într-o asociație de profil, așa cum sunt cele pe arme, specialități militare etc., nu este niciun impediment; cu unele dintre acesta, Asociația Națională are încheiate protocoale de colaborare, care nu exclud activitatea în ambele structuri; ba mai mult, președinții celor de profil fac parte și din organele de conducere ale Asociației Naționale. Acest fapt este și de natură pragmatică, pentru că ANCMRR are atributul, specialiștii și structurile necesare pentru a negocia problemele care ne preocupă cu MAP și cu alte ministere, cu organele administrative locale și, astfel, multe din chestiunile asociațiilor de profil sunt transferate pentru rezolvare la ANCMRR. Ar mai fi de adăugat faptul că ANCMRR percepe – atât la înscriere, cât și la plata cotizației – sume modice, care nu produc găuri în bugetul familial (exemplu: cotizația lunară este de doi lei pe lună). De asemenea, publicațiile editate de Asociație – revista *Rezerva Oștirii Române* și *Buletinul Informativ* –, ca și alte suporturi de informații sunt difuzate pe teritoriul la toate filialele și subfilialele, așa că toți membrii pot fi în permanență la curent cu viața Asociației și cu demersurile sale spre rezolvarea problemelor specifice. În egală măsură, membrii Asociației pot fi și generatori de informații/articole/note etc., scriind la sediul central despre inițiative, acțiuni, experiențe ale filialelor respective.

La trecerea în rezervă, opțiunea este, firește, a fiecăruia. Aceste notații au prezentat, succint, profilul ANCMRR spre știință; la sediile filialelor sau la cel central, unde, în fiecare marți sau joi, sunt prezenți membri din conducere, informațiile vor fi, desigur, mai consistente.

Ziua Veteranilor de Război ONOR ȘI PREȚUIRE BRAVILOR ROMÂNIEI (II)

✎ Comandor dr. Marian MOȘNEAGU, șeful Serviciului Istoric al Armatei

Statutul postbelic al veteranilor de război

În conformitate cu prevederile H.C.M. nr. 875 din 23 octombrie 1963, în perioada postbelică veteranii de război erau considerați numai cei care participaseră la războiul antihitlerist, în perioada 23 august 1944 – 9 mai 1945, cei care participaseră la luptele împotriva fascismului ca partizani sau voluntari în diferite formațiuni de luptă pe teritoriul României sau al altor țări, precum și cetățenii români care au participat în mod izolat sau organizat la lichidarea unor rezistențe inamice și apărarea cu arma în mână a unor obiective industriale, aproximativ 280.000 de foști combatanți.

În anul 1948, se aflau în plată aproximativ 500.000 de pensionari invalizi și accidentați de război și urmași înscrși la pensie în baza Legii din 2 septembrie 1920 privind pensiile celor care au participat la Războiul din 1916-1918 și în baza Legii nr. 794/1941, pentru cei care au luat parte la Războiul din 1941-1945, cu modificările ulterioare.

Pe baza Deciziei nr. 277 din 17 aprilie 1948, a Comisiei de redresare economică și stabilizare monetară, cu putere de lege și a Deciziei nr. 7 din 20 aprilie 1948 a Ministerului Muncii și Prevederilor Sociale, au fost revizuiți toți pensionarii invalizi și accidentați de război și urmașii acestora, în raport cu starea materială, profesiunea, procentul de infirmitate, greutatea materiale, vârsta și localitatea de domiciliu. În urma acestei revizuirii, au fost scoși din plată circa 300.000 de pensionari I.O.V.R., fiind menținuți în drepturi de pensie aproximativ 200.000 de pensionari și urmași.

Începând cu 1 septembrie 1949, au încetat înscrierile la pensie pentru invalidități de război.

În urma apariției Decretului nr. 292/1959 și, în special, a Regulamentului special pentru pensiile I.O.V.R., s-a prevăzut posibilitatea înscrierii la pensie pentru invalizii, accidentații de război și urmașii celor morți sau dispăruți în război, care nu au fost pensionari I.O.V.R., cu unele restricții privind situația materială.

De asemenea, prin art. 14 bis, nepublicat, din Regulamentul amintit, s-a mai prevăzut posibilitatea reinscrierii la

pensie a foștilor invalizi și accidentaților de război și urmași, însă numai pentru cei care se încadrau în gradul I sau II de invaliditate (incapacitate totală de muncă), fără mijloace de existență, cu aprobarea Sfatului Popular regional, Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale și în limita fondurilor disponibile.

După statistica din august 1964, în România erau în viață 73.286 de foști luptători, respectiv 2.437 ofițeri, 2.434 subofițeri și 68.415 gradați și soldați.

Din datele Ministerului Sănătății și Prevederilor Sociale, rezultă că la 31 martie 1966 se aflau în plată 137.234 pensionari I.O.V.R., din care 28.623 titulari (1.568 gradul I, 12.768 gradul II și 14.287 gradul III) și 108.611 urmași (94.325 văduve fără copii, 1.099 văduve cu copii, 639 orfani și 22 frați și surori). Valoarea totală a pensiilor I.O.V.R. pe anul 1965 se ridica la suma de 3.618.616 lei.

Prin H.C.M. nr. 253 din 16 februarie 1967, Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri, a semnat Hotărârea privind reinscrierea la pensie a invalizilor, accidentaților de război, urmașilor acestora, urmașilor celor morți sau dispăruți în război, precum și pentru menținerea în vigoare a unor dispoziții din Hotărârea Consiliului de Miniștri nr. 885/1963.

Art. 1 prevedea că *Invalizii și accidentații de război, urmașii acestora, precum și urmașii celor morți sau dispăruți în război, ale căror pensii au fost anulate înainte de 1 august 1959 pot fi reinscrși la pensie, la cererea lor. De asemenea, puteau fi înscriși la pensie, la cerere, accidentații de război în afara serviciului ordonat, încadrați în gradul I de invaliditate.*

Liantul camaraderiei de front

În anul 1905 a fost înființată Societatea *Virtutea Militară*, iar în anul 1906, Societatea *Ofițerii Veterani*, din care făceau parte toți ofițerii pensionari, indiferent dacă au luptat sau nu în Războiul de Independență.

În anul 1909, cele două societăți s-au contopit sub denumirea de Societatea Ofițerii Veterani *Virtutea Militară*. Această fuziune a fost confirmată prin Legea din 29 iulie 1911, cu dată retroactivă din 9 mai 1907.

Nu erau admiși în această societate cei care au fost condamnați pentru fapte infamante sau reformați pentru greșeli grave ca militar și om, chiar dacă erau pensionari.

Societatea a fost condusă de un comitet compus din 31 membri, din care 21 cu domiciliul în București. În orașe reședință de județ cu un număr suficient de veterani existau sucursale, conduse de comitete compuse din cinci membri. În localitățile cu un număr mic de membri, se alegea un delegat casier.

Membrii societății primeau o diplomă care atesta calitatea lor, după ce achitau taxa de înscriere, cotizația și plata abonamentului pe un an la ziarul *Virtutea Militară*.

Fondurile societății se compuneau din taxele de înscriere, cotizațiile lunare, abonamentul la ziar, produsul publicațiilor făcute prin ziar, donații de orice natură, venituri întâmplătoare, venituri din cupoanele efectelor de stat, produsul seratelor muzicale, literare etc.

S-a prevăzut ca atunci când Societatea va dispune de fonduri să se înființeze o casă de binefacere și un Club al ofițerilor veterani. La art. 5 al Regulamentului de funcționare a societății se prevedea: *Drepturile ce se cuvin ofițerilor veterani vor forma obiectul unui memoriu, pe care comitetul îl va întocmi și prezenta la timp guvernului și corpurilor legiuitoare pentru a fi satisfăcute dreptele lor cereri.* La art. 79, s-a prevăzut acordarea unor ajutoare în bani, haine, lemne etc. veteranilor, cu grade inferioare, infirmi și lipsiți de mijloace materiale.

În anul 1918, la Craiova, s-a constituit Societatea veteranilor cu grade inferioare, care au luat parte în războaiele din 1877-1878, 1913 și 1916-1919. Scopul societății era obținerea de drepturi preferențiale pentru funcțiuni publice și întreprinderi comerciale, burse pentru copii, reduceri la taxele de călătorie pe C.F.R. etc., conferințe lunare unde să se vorbească numai despre subiecte patriotice și militare. Mai erau prevăzute asistență medicală, participarea obligatorie la toate solemnitățile militare date în amintirea luptelor ș.a.

Societatea era condusă de un consiliu ales pe cinci ani, majoritatea funcțiilor fiind onorifice.

Asemenea societăți, cu scopuri similare, se pare că au mai existat și în alte localități, fără să se păstreze însă documente de arhivă edificatoare privind statutul și activitatea acestora.

Până la 2 septembrie 1920, când s-a înființat Oficiul Național al Invalizilor,

Orfanilor și Văduvelor de Război, acțiunea de asistență, îndrumare și control asupra operei de protecție a invalizilor, orfanilor și văduvelor de război s-a executat prin societăți particulare. Reorganizat prin Legea din 5 mai 1927 și 26 august 1935, acest Oficiu a funcționat alternativ pe lângă Ministerul Sănătății sau fostul Minister de Război până în decembrie 1944, când s-a înființat Casa invalizilor, Văduvelor și Orfanilor de Război.

Oficiul a avut un regulament legiferat, facilitând îngrijirea și reeducarea profesională și funcțională a invalizilor de război în vederea executării unei meserii, creșterea, educarea și instruirea orfanilor de război care se declară „copii ai națiunii”, îngrijirea văduvelor de război, fie prin asistență la domiciliu, fie prin înființarea de cămine pentru cele aflate în absolută neputință de a munci, crearea unei Case de economii, credit și ajutor pentru invalizi, orfani și văduve de război, înființarea de orfelinăte, ateliere, școli de orice natură, grădinițe etc., îngrijirea la domiciliu, ajutoare în bani și natură, ajutoare pentru caz de boală și deces, înzestrarea fetelor – orfane de război – la căsătorie și a băieților când își deschid ateliere.

Începând din anul 1947, treptat aceste drepturi și avantaje au fost revăzute, iar unele chiar anulate.

În perioada 1945-1951, nu a existat o asociație proprie a veteranilor de război, problemele specifice acestora – evidența, carnetele de veteran cu tichetele aferente pentru călătoria pe Căile Ferate etc. – fiind preluate de Direcția Personalului din Ministerul Forțelor Armate.

După Revoluția din Decembrie 1989, drepturile veteranilor de război sunt reprezentate de Asociația Națională a Veteranilor de Război, membră a Federației Mondiale a Veteranilor de Război (FMAC), cu sediul la Paris.

Ele sunt garantate de Legea nr. 49/1991 privind acordarea de indemnizații și sporuri invalizilor, veteranilor și văduvelor de război și Legea nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum și unele drepturi ale invalizilor și văduvelor de război. Odată cu modificările aduse, prin art. 15, al. 3 al Legii nr. 3003 din 13 noiembrie 2007, a fost instituită Ziua Veteranilor de Război, care se serbează anual, la 29 aprilie, în semn de recunoaștere a meritelor veteranilor de război pe câmpurile de luptă pentru apărarea independenței, suveranității, integrității teritoriale și a intereselor României.

